

Není potřebí řešiti otázku, zda žalovaná může právem uplatniti neplatnost smlouvy proto, že prý byla listivým způsobem uvedena v omyl zástupcem žalobkyně po případě její předchůdkyně o počtu objednaných inserátů, protože k zamítnutí žaloby stačí důvody, které pro ně uvádí odvolací soud. Není správné, že by tu byl odvolací soud vybočil z vlastní obrany žalované, která ze změny úpravy a počtu výtisků dovozovala, že žalobkyně neplnila podle smlouvy, a to jak v odst. 3, 4 přípravného spisu č. 1, 7, tak také později v odst. 5 na č. 1, 11 v. K důkazu o svém tvrzení předložila výtiskové doklady, a to čísla z 5. května a 5. prosince 1929 a číslo z března 1934, kdežto žalobkyně pak předložila další čísla 1. až 14. Tyto doklady byly stranami uznány za pravé.

Jestliže pak odvolací soud na základě nich posuzoval oprávněnost námitek žalované firmy, není v tom ani rozpor se spisy ani vadnost nebo neúplnost řízení, nýbrž jde tu o skutkový úsudek, s nímž lze podle oněch dokladů souhlasiti. Co se rozsahu nákladu týká, je skutečně na obálce č. 24 z 5. prosince 1929 slibováno, že se list dostane postupně do rukou 45.000 obchodníků se smíšeným zbožím a že právě toto rozšíření musí inserátům přinést znamenitý úspěch. Že by, třebaš jenom zdaleka, byly tyto přísliby splněny, žalovaná ani netvrdí. Na váhu padá také doznaná skutečnost, že list nevychází dvakrát měsíčně, jak tomu bylo původně, nýbrž jen jednou.

Po právní stránce nezáleží na tom, že ve smlouvě nebylo nic uvedeno v příčině těchto okolností, protože již podle §§ 901, 914 obč. zák. je to předpokladem každé smlouvy inserční, že nesmějí nastati ani v úpravě, ani v rozsahu nákladu ani v jiných podstatných směrech takové změny, padající na vrub majitele listu jako smluvce v inserční smlouvě, které by se přičily zájmům objednatele inserátu takovou měrou, že by se další uveřejňování inserátů nemohlo pokládati za plnění odpovídající smlouvě.

Vychází-li se tedy ze skutkového úsudku odvolacího soudu o nastalých změnách, jest uznati jeho právní posouzení za správné.

Čís. 16663.

Odmítl-li prováděč (§ 1165 obč. zák.) opravu vadného díla v garanční lhůtě, jest zadatel díla oprávněn dáti sám ihned provésti požadovanou opravu a žádati náhradu nákladů na ni vynaložených i útrat snad provedeného řízení k zajištění důkazů. Jestliže byl zadatel díla sám odpověden svému smluvci a přesto že byl přesvědčen o vadnosti díla, pustil se do sporu se svým smluvcem, není prováděč díla povinen nahraditi zadateli útraty sporu.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1938, Rv II 948/36.)

Roku 1929 prováděl žalobce — stavitel — Marii J. stavbu domu. Pokrytí ploché střechy na uvedené stavbě zadal žalované firmě, která dotčené dílo provedla. V srpnu 1931 Marie J. oznámila žalobci, že krytina střechy byla provedena vadně. Žalobce proto žádal žalovanou, aby provedla opravu krytiny a navrhl poté u okresního soudu v I. návrh k zajištění důkazu o vadném provedení střechy. Při roku nařízeném k provedení zajišťovacího důkazu na den 16. října 1931 na místě samém došlo k dohodě, podle níž žalovaná provedla opravu střechy. Roku 1932 oznámila Marie J. žalobci, že oprava oné střechy nebyla provedena řádně a že střecha je vadná. Když poté žalobce vyzval žalovanou firmu k provedení opětné opravy střechy, žalovaná firma to odmítla. Marie J. dala proto provést opravu střechy na žalobcův účet a ježto žalobce nezaplatil požadovanou částku za opravu, domáhala se Marie J. na něm zaplacení nákladů vynaložených na opravu střechy žalobou. Žalobce opověděl spor žalované, avšak ta se ke sporu nepřipojila. Tvrdě, že materiál dodaný žalovanou na krytinu střechy byl vadný, domáhá se žalobce na žalované zaplacení 11.947 Kč 12 h s přísl., skládajících se z 6.057 Kč 06 h, k jejichž zaplacení byl pravoplatně odsouzen, dále 416 Kč 40 h na úrocích z oné částky a z částky 170 Kč, na útratách řízení o zajištění důkazu a ve zbytku útrat dotčeného sporu vedeného s Marií J. Nižší soudy vyhověly zcela žalobě.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby jen co do částky 6.643 Kč 35 h s přísl., jinak žalobu zamítl.

Důvody:

Když žalovaná firma odmítla opravit po druhé střechu, jejíž pokrytí jí žalobce zadal a na jejíž opravě se zavázala již jednou před tím roku 1931 dodati 6 q materiálu a dělníky, byl žalobce oprávněn požadovati na ní to, co ho stála tato druhá oprava. Výtkou dovolatelky, že krytina Durumfix byla dobrá a že se tato krytina všude osvědčila, právem se odvolací soud nezabýval, když měl v posudcích znalců a ve svědeckých výpovědích náležitý podklad pro zjištění, že se v souzeném případě i po opravě střechy na podzim roku 1931 objevily v domě Marie J. stopy po zatékání.

Právní poměr mezi žalobcem a žalovanou firmou, které žalobce svěřil pokrytí ploché střechy na domě Marie J., jest posuzovati podle §§ 1165 a násl. obč. zák. Žalobce užil podle § 1167 obč. zák. práva žádati od žalované opravu střechy spadající do ujednané garanční lhůty, ale žalovaná firma odmítla opravu. V tom je její zavinění, které opravňuje žalobce podle § 932 obč. zák., aby se domáhal na ní náhrady zaviněné škody. Dovolatelka spatřuje v projednávané věci však právem nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.) v tom, že odvolací soud neshledal nedostatek jejího zavinění aspoň co do útrat rozepře, kterou, aby se vůči dovolatelce kryl, vedl s Marií J., která se zase

sama též na něm jako po staviteli domáhala již uvedené druhé opravy střechy svého domu, ježto oprava provedená na podzim 1931 nevyhovovala. Je přisvědčiti dovolatelce, že ony útraty nezavinila a že žalobce vedl spor s Marií J. zbytečně, když byl též on názoru, že pokrytí střechy po případě její oprava byla provedena vadně. Neboť v souzené věci měl žalobce vůči žalované firmě postupovati právě tak, jak Marie J. postupovala vůči němu, a když žalovaná požadovanou opravu střechy odmítla, měl sám ihned opravu dáti provést a pak požadovati náhradu nákladů na firmě žalované, která hledíc na to, že opravou byla povinna se zřením na délku garanční lhůty a vzhledem na vadnost střechy, byla by musila nahraditi i útraty řízení k pojištění důkazu (§ 384 c. ř. s.) o tom, že první oprava provedená žalovanou nevyhovovala a že střecha dále zatékala. Jestliže se však žalobce pustil do zbytečného sporu s Marií J., ač uznával vadnost střechy, jdou útraty ty pouze na jeho vrub a nikoliv i na vrub žalované firmy, která je nezavinila. Vskutku také nižší soudy neuvedly, v čem konkrétně vidí v té příčině zavinění žalované firmy co do útrat onoho procesu.

Čís. 16664.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Je-li v textilním oboru známo užívání ochranné známky na okraji látek — třeba jen v cizině —, může se pro toho, kdo užívá v tuzemsku téhož způsobu označení svých výrobků, státi příznačnou jen známka, nikoliv i její umístění na určitém místě látky.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1938, Rv I 1943/37.)

Žalobu, již se žalující firma Josef S., textilní závody v D. K., na žalované firmě Gustav D., přádelna bavlny, tkalcovna a tiskárna v D. K., domáhala, aby bylo uznáno právem, že se žalovaná dopustila nekalé soutěže tím, že uvedla do obchodu své potištěné textilní výrobky, zejména z umělého hedvábí pod označením »Marque déposée« a pod označením »Garantela D.« v pravidelných mezerách na okrajích zboží, že žalovaná jest povinna to uznati a zdržeti se tohoto jednání a každého dalšího jednání, jímž by označovala své potištěné textilní výrobky v pravidelných mezerách na okrajích zboží, dále že žalovaná jest povinna odstraniti z veškerého zboží shora uvedené označení a že se žalobkyni přiznává právo k uveřejnění rozsudku v jeho uznávací části do tří měsíců po jeho pravoplatnosti v určitých časopisech nákladem nejvýše 10.000 Kč, zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce, když uznal, že žalobní nárok není odůvodněn ani s hlediska § 1. ani podle § 11,